

[Undervisningsministeren.]

manifestere sig i, at der også er et antageligt antal af talere og foredragsholdere af den kulør også i radioen. Et andet svar kan forsåvidt ikke gives på en så indholdsløs kritik. Når så det ærede medlem hr. Anker Lau tilmed lamenterer over, at man i radioen i en spøgefuld „hvem ved hvad-udsendelse“ har spurgt, om statsministeren har skæg, så tror jeg man må sige, at man må tilhøre et fidusparti for at kunne øjne en fidus i det.

Helt anderledes forholder det sig med den del af det ærede medlem hr. Anker Laus indlæg, der uden navns nævnelse sigtede en række af statsradiofoniens embedsmænd for politisk forsumpning og misbrug af deres embedsstilling. Det er en meget alvorlig sag, og jeg kan godt forstå, at radiatorådet i et møde den 2. november, et møde, hvori bl. a. deltog redaktørerne Quist og Rée og folketingsmand Laurits Pedersen, enstemmigt har vedtaget at henvende sig til undervisningsministeren dels med en beklagelse over de ubeføjede sigtelser, dels med krav om, at det ærede medlem enten må meddele, hvem han sigter til med sine ord, eller også fremkomme med en undskyldning. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede medlem vil være nødt til at gøre en af delene, og jeg afventer herefter det ærede medlems svar.

Mere indhold synes jeg der var i det indlæg, som det ærede medlem hr. Harald Nielsen fremkom med, og hvori han fortsatte den debat, vi allerede har ført i sidste samling. Jeg vil dog sige, at kritikken af de enkelte udsendelser, som mishagede det ærede medlem, giver jeg ikke meget for, for vi socialdemokrater kan med fuldkommen samme ret ærgre os over en hel række udsendelser, som ikke passer os. Derimod bør man naturligvis være meget opmærksom på, om der er noget galt ved det, som det ærede medlem kaldte fordelingen af ansvaret. Vil det være bedre, hvis man gør radioen til en ren embedsmandsinstitution? Det mener f. eks. forfatteren Poul Henningsen, der offentlig har fremhævet Det kgl. Teater på radioens bekostning. Nu vil jeg gerne her udtale mig ikke alene som minister, men som et mangleårigt medlem af programudvalget og derfor deltager i hele dette arbejde, og da må jeg sige, at selv med overvejelsen af de mangler, som det demokratiske system, vi har ved radioen, kan være behæftet med, foretrækker jeg den nuværende demokratiske ordning af radioen for en ren embedsmandsinstitution. Når jeg erindrer mit nære samarbejde med så

forskellige personligheder som Gunner Engberg, Bindselev, Bertolt, Kristen Amby og Knud Rée — jeg omtaler ikke den højtærede formand, det er navnlig foredragsudvalget, jeg tænker på —, så må jeg sige, at man må lede godt rundt i det danske samfund for at finde bedre typer på alsidig forståelse, på bred viden og mod til at vove en ting, selvom den måske ikke lige akkurat er populær; det sidste skal nemlig også til. Hvis radioen ikke også ustandselig havde irriteret i sig, ofte ting, som visse folk kan blive aldeles rasende over, ville hele tingen blive ulidelig at høre på. Ingen i denne sal vil vist undre sig, når jeg siger, at jeg på mange punkter, ja, jeg kan måske sige på de allerfleste områder, er uenig med redaktør Rée, som jo ikke er min politiske partifælle, men alligevel vil jeg sige, at det forekommer mig, det ville være et stort tab, om en lytterrepræsentant som han skulle fortrænges til fordel for en ren embedsmandsstyrelse, hvis ansvar skulle ende hos en minister. Jeg beder det ærede medlem hr. Harald Nielsen, der virkelig i sine ord har vist interesse for radioen, om at tænke det lidt nøjere igennem, før han går videre med den idé, der i sine konsekvenser ville blive en beskæring af noget af det frodige og rige i dansk radio.

Tanken om et lyttervalg skal jeg ikke fordybe mig i, men blot bemærke, at når vi har 1 042 000 lyttere og licensbetalere og hvert apparat ca. 3 lyttere, betyder det praktisk talt, at et lyttervalg på den måde, det ærede medlem skitserede det, bliver et rigsdagsvalg, og det bør også bringe en til at tænke lidt over, hvad det drejer sig om, når man skal have lytterrepræsentanter, for i denne sal har de kraftigere repræsentation end noget sted i Danmark.

Jeg skal herefter i korthed svare på enkelte spørgsmål, der i går blev rettet til mig.

Det ærede medlem hr. Hvidberg vil jeg spørge, hvorfor han er så vred på videnskabsens vegne. Rask-Ørsted fonden klarede vi i forrige samling med 3 millioner til videnskaben. Til den øvrige del af videnskabskommissionens betænkning er der i åbningstalen taget et positivt standpunkt, som står lige for sin fuldbyrkelse, så der er ingen grund til at græde, heller ikke for det ærede medlem hr. Svend Jørgensen fra Tåreby.

Det ærede medlem hr. Axel Sneum takker jeg for hans smukke ord om direktør Poul Nørlund, Nationalmuseet, som netop i dag fylder 60 år. Jeg takker også for hans store interesse for vore oldtidsminder, og jeg skal love ikke at glemme Trelleborg.

Det ærede medlem hr. Kristian Nygaard forfærdede mig ved de oplysninger, han